

ченала се мобилизацията и той, билъ назначенъ да командува 14-та рота.

Като опитенъ и закаленъ въ бойоветѣ, всичкитѣ извѣстия по съединението, Халачевъ посрѣщналъ съ голѣмо хладнокрѣвие, което твърдѣ очудвало вълнующитѣ му се млади другари. Най-подиръ, слѣдъ толкозито дълги странствования съ полкътъ изъ Южна и Сѣверна България, сждбата го спрѣла тамъ, дѣто трѣбало да бѣде неговиятъ край. Падналъ се той, въ състава на Трънскитъ отрядъ, въ боя на 3-й Ноемврий, резултатитѣ на когото сж добрѣ извѣстни на читателитѣ, отъ прѣднитѣ биографии. Разказватъ, че голѣмо било възмъщението на подпоручика Халачева, отъ постъпката на разбѣгалитѣ се опълченци, но той, ни най-малко не се отчаялъ отъ това критическо положение: събралъ си ротата и се расположилъ да прѣкрий отстъплението на другитѣ наши части. Като отстоящъ найблиско отъ неприятеля, въ това именно врѣме, Халачевъ, забѣлѣзаль опитванието на сърбетѣ, да заплѣнетъ единъ нашъ обозъ и транспортъ; безъ ни най-малко да мисли за своята малочисленность, той, повелъ ротата си, да спасѣва обоза, но въ сползувани отъ това, сърбетѣ му прѣградили пътя на отстъпванието, когото той, трѣбало да пробий съ откритъ сила.

Стремително, Халачевъ, повелъ ротата си въ атака, макаръ и да билъ вече раненъ въ една рѣка. Още малко оставало да си пробий пътъ и